

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **RNDr. K.M.**, N., IČO: X., zastúpeného advokátom Mgr. M.B., J. proti žalovanému: **V., a.s.**, B., IČO: X., **o zaplatenie 18 465,28 Sk**, vedenom na Okresnom súde Bratislava V, Bratislava pod spisovou značkou 15C 121/07, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. septembra 2008, č. k. 3Cob/116/2008-75, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie žalovanej sa **o d m i e t a**.

Žalobkyni sa náhrada trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e:

Žalobkyňa voči žalovanej uplatnila právo na zaplatenie istiny 18 465,28 Sk ako časť poplatku z omeškania vo výške 0,1% za každý deň omeškania v zmysle § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z., ktorý vyúčtovala faktúrou č. 30810 z 3. septembra 2003.

Okresný súd Bratislava V v Bratislave rozsudkom z 5. februára 2008, č. k. 15C 121/2007-49 zamietol žalobu a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Podľa odôvodnenia rozhodnutia žalobkyňa v inom konaní uplatnila voči žalovanej sankciu za oneskorenú úhradu faktúry č. 30810, a to vo forme úroku z omeškania podľa Občianskeho zákonníka. Ide o tú istú faktúru, z ktorej si v tomto konaní uplatňuje poplatok z omeškania podľa zák. č. 273/1994 Z. z. Okresný súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 13. februára 2004, č. k. 7C 1/04-28 priznal v celom rozsahu úrok z omeškania v zmysle jej návrhu. Žalobkyni bola teda právoplatne priznaná sankcia, ktorú si sama zvolila vo forme úroku z omeškania podľa všeobecného predpisu, a to za celý čas omeškania. Súd uplatnený nárok nepovažoval za zvyšok nároku, ktorý nebol uplatnený v konaní pred Okresným súdom v Banskej Bystrici,

pretože takýto nárok tam uplatňovaný nebol. Ide o iný nárok, a preto nie je možné priznať jej za to isté omeškanie ďalšiu sankciu podľa osobitného predpisu, a to zák. č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení V. a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní, keď za omeškanie jej už bola sankcia priznaná podľa všeobecného predpisu. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaná, ktorá mala v konaní úspech, žiadne trovy neuplatňovala.

Na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu V v Bratislave Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) rozsudkom zo 17. septembra 2008, č. k. 3Cob/116/2008-75 rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 18 465,28 Sk a náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v sume 6 450 Sk k rukám právneho zástupcu žalobkyne.

Odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa. Zistil, že rozhodnutie vydané v konaní vedenom pred Okresným súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 7C 1/04 nezakladá prekážku rozhodnutej veci pre konanie, ktoré je predmetom odvolania. Pokladal za irelevantné, že žalobkyňa na Okresnom súde v Banskej Bystrici uplatnila peňažnú pohľadávku z právneho titulu úroku z omeškania. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu, ak súd rozhoduje o nároku na peňažné plnenie, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke i podľa právnych noriem, ako žalobkyňa navrhla, prípadne ak dovoľujú výsledky vykonaného dokazovania podriaďiť oprávnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobkyňa dovoláva, je povinnosťou súdu uplatňovaný nárok takto posúdiť, a to bez ohľadu na to, že v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je uvedený nesprávne alebo vôbec nie je uvedený.

Odvolací súd zistil, že peňažné plnenie, ktoré bolo žalobkyni priznané, predstavuje časť poplatku z omeškania podľa § 38 ods. 4 zákona č. 273/1994 Z. z. Žalobkyňa sa teda v konaní nedomáha niečoho duplicitného, resp. nároku, ktorý jej bol právoplatne priznaný, ale len tej časti nároku na poplatok z omeškania, ktorý jej žalovaná dobrovoľne neplnila. Aplikujúc na daný vzťah štvorročnú premlčaciu lehotu v zmysle § 397 Obchodného zákonníka bol poplatok z omeškania za obdobie od 4. októbra 2003 do 19. decembra 2003 uplatnený včas, nakoľko bola žaloba doručená súdu prvého stupňa dňa 28. marca 2007.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Dovolanie odôvodnila nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom. Namietala, že žalobkyňa uplatňuje sankciu za omeškanie tých istých faktúr, za to isté obdobie, pričom si sama zvolila sankciu

a priznať úrok z omeškania sa domáhala na základe vlastného rozhodnutia. O návrhu žalobkyne bolo teda právoplatne rozhodnuté, a preto s poukazom na § 159 ods. 3 O.s.p. vec už nemožno opätovne prejednať. Dovolateľka ďalej tvrdila, že vzťah medzi ňou a žalobkyňou je vzťahom občianskoprávnym. Právny vzťah, z ktorého si žalobkyňa v tomto konaní uplatňuje právo, vznikol v roku 2003. V tomto období žalovaná bola verejnoprávnou inštitúciou zriadenou podľa § 28 zákona č. 273/1994 Z. z. na vykonávanie zdravotného poistenia, v ktorej oblasti však nevyvíjala podnikateľskú činnosť. Zdravotnú starostlivosť priamo neposkytovala a vo vzťahoch s lekárňami nezabezpečovala verejné potreby, ani nerealizovala vlastnú prevádzku, preto ani podľa § 261 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka sa jej vzťah s lekárňami, súvisiaci s úhradou zdravotnej starostlivosti, nemohol v tom čase spravovať Obchodným zákonníkom ako všeobecným predpisom. Podľa Občianskeho zákonníka je potrebné posudzovať premlčanie. Preto žiadal, aby dovolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) prejednal dovolanie v zmysle § 243a ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej nie je prípustné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu upravujú ustanovenia § 237 a § 238 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. Neprípustnosť dovolania upravuje ustanovenie § 238 ods. 4 a ods. 5 O.s.p.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p. dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

V prejednávanej veci žalobkyňa podala žalobu na súd prvého stupňa 28. marca 2007. V čase podania žaloby bola výška minimálnej mzdy v sume 7 600 Sk (zákon č. 90/1996 Z. z. o minimálnej mzde a nariadenie vlády č. 540/2006 s účinnosťou od 1. októbra 2006).

Z uvedeného je zrejmé, že výška peňažnej pohľadávky v sume 18 465,28 Sk, ktorá je predmetom dovolania, neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 5 O.s.p. nie je prípustné.

Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania proti rozsudku by prichádzala do úvahy iba v prípade, ak by bol daný niektorý dovolací dôvod taxatívne uvedený v ustanovení § 237 O.s.p., existenciu takéhoto dovolacieho dôvodu zisťuje dovolací súd z úradnej povinnosti.

Dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu netrpí žiadnou z väd taxatívne uvedených v ustanovení § 237 O.s.p.

Žalovaná sa ani nedovoľavala žiadneho z dovolacích dôvodov uvedených v § 237 O.s.p. Pretože dovolací súd z obsahu spisu nezistil opodstatnenosť dovolania v zmysle uvedeného ustanovenia, dovolanie žalovanej odmietol ako neprípustné podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Úspešnej žalobkyni v dovolacom konaní trov nevznikli, a preto jej dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. júla 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.